

שדה. 234 עמודים
שמרניים מניפסט
אוטוביוגרפי ציורי ומברר

מערכת המשפט? רקובה ■ השופטים? ביזיון ■ השופטות? כנ"ל ■ חולדאי? אכזבה ■ העירייה? מושחתת ■ ומשפחת אבולעפיה? הם כמו הסופרנוס ■ בנו של מקים הפלמ"ח החליט בספרו השערורייתי "התחתונים" לסגור חשבונות פתוחים ולירות לכל הכיוונים ■ עוף מוזר? אפילו יורם שדה לא מכחיש שהוא כזה

■ איתי אילנאי // צילומים: אלדר דפאלי

ייתכן שאני עוף מוזר", מודה יורם שדה בהקדמה לספרו החדש, "התחתונים", ואכן, מעטים הקוראים שי' ערערו על קביעתו. בנו של מייסד הפלמ"ח יצחק שדה ומי שמתגורר עדיין בביתו ההיסטורי שבקצה יפו מתגלה בספר כאדם נחוש על גבול האובססיה, קפדן על גבול הפרג' טי, שמקדיש את מיטב זמנו למאבק בעיריית תל אביב, שבכניו ביפו ובמערכת המשפט, שמשום מה לא תמיד רואה איתו עין בעין.

יצחק שדה, שמעבר לקריירה הצבאית שלו נתפס כאיש חינוך בעל השפעה, כתב בחייו עשרות ספרים, מאמרים ומחזות, ועד היום מוענק פרס לספרות צבאית על שמו. בנו יורם חיכה עד גיל 64 כדי להוציא את ספרו הראשון, שמסכם את חוויותיו המאכזבות מבתי המשפט בשנים האחרונות ומספק נקודת מבט ביקורתית נגד המערכת. "ספר זה הוא ניסיון לא שגרתי לברר אם אמנם מערכת המשפט בארצנו ממלאת כהלכה את שלושת תפקידיה העיקריים – התקנת אחר האמת, הגנה על שלטון החוק ועשיית צדק", הוא מסביר בכריכת הספר. ועל מה נסבו עיקר מאבקיו? חלק ניכר מהספר מוקדש למלחמתו המשפטית סביב... הגינה. או ליתר דיוק גן יצחק שדה, המקיף את ביתו. כמה שירחים וענפים שגלשו מהגינה ההיסטורית של מקים הפלמ"ח הצייתן סכסוך פעוט וזניח שגרל, התפתח והסתים – נכון לעכשיו – ב-234 עמודים.

מושחתים או מטומטמים

איתו ספר, גם אם הוא כתוב לעיתים בשפה ציורית ומבדרת, הוא כמורתו מניפסט אוטוביוגרפי נוקב שמפנה אצבע מאשימה כלפי כל מי שאי פעם פגע בשדה או העז להטרידו. בציניות מושחתת, שב' נקודות מסוימות מגיעה לכרי טרזנות מייגעת, הוא פורס ציור מעללים שהוא עצמו גיבורם, וגם הניפגע העיקרי בהם. חמש פעמים השריח עצמו לבית המשפט. חמש פעמים היה גיבורה של סוגיה משפטית שלדעתו האמת בה ברורה לכל בר דעת. חמש פעמים התעקש שהצדק לציור, כמו כלב לצד בע' ליו. חמש פעמים טען את טיעונו – לעיתים ללא עזרת עורך דין – באופן מנומק ומשכנע. חמש פע' מים הפסיר.

מאוכלב ממערכת המשפט גמלה בליבו ההחלטה לכתוב את הספר, בניסיון להוכיח שוב את טענותיו, ולשם כך ריכז את כל כוחותיו כמצביא. בספרו הוא מפנה בביטחון לראיות כאלה ואחרות, מצביע בתור כחה על תוכניות מינהליות ועל קטעי ארכיון, מצגי לראיות תמונות ועדויות, פורס בניבוח מפות ות' צלומים, ונעזר בטיעונים לוגיים וכתובות לוגיים. הוא אף הקים אתר אינטרנט (hatahtonim.co.il) שבו ריכז את כל נספחי הספר, מפרוטוקולים ועד תצ'

לומי אוויר.

על מגת לספק תימוכין לאופיו של שדה, חובה לציין כי ככל אחר ממשפטיו הקפיד לערער על גור הדין. פעמיים ניצח, פעם אחת נדחה ושני ערעורים נוספים מונתלים. ועדיין, מסקנתו חותכת וחר מש' מעית. הוא לוקח את קוראיו לסיר מורדר בערכאות הנמוכות של מערכת המשפט (ומכאן השם "התחתונים"), כפרפרזה על שם ספרה של נעמי לויצק, "העליונים", סיוור שסופו אכזבה מרה ואובדן אמון מוחלט דווקא במסדר האמון על הוצאתו לפועל של הצדק. "שילמתי על האמון במבחן הצדק והמוסר".

כבר", כותב שדה בסיומו הספר. "ארבעה מחמשת השופטים שלי נכשלו כישלון חרוץ במבחן הכרת האמת. כולם נכשלו במבחן הצדק והמוסר". שדה לא התעצל, וצירף לספר מפתח שמות המקל על הקורא להתמצא בין טרזנותיו. מככים בו השופטים המחזויים עורך מורדק, רדורה פלפל והיים טובי, סגנית נשיא בית משפט השלום בתל אביב שושנה אלמגור, ראש העירייה רוז חולדאי, היועצת המשפטית של הוועדה המקומית לתכ' נון ולבנייה שרי ארון, מהגרסי העיר לשעבר יש' דאל גורוביץ וברוך יוסקוביץ', ומשפחת אבולעפיה היפואית. את כוכבי הרשימה הארוכה מאשים שדה בשחיתות. את פחותי המול הוא מאשים בטמטום.

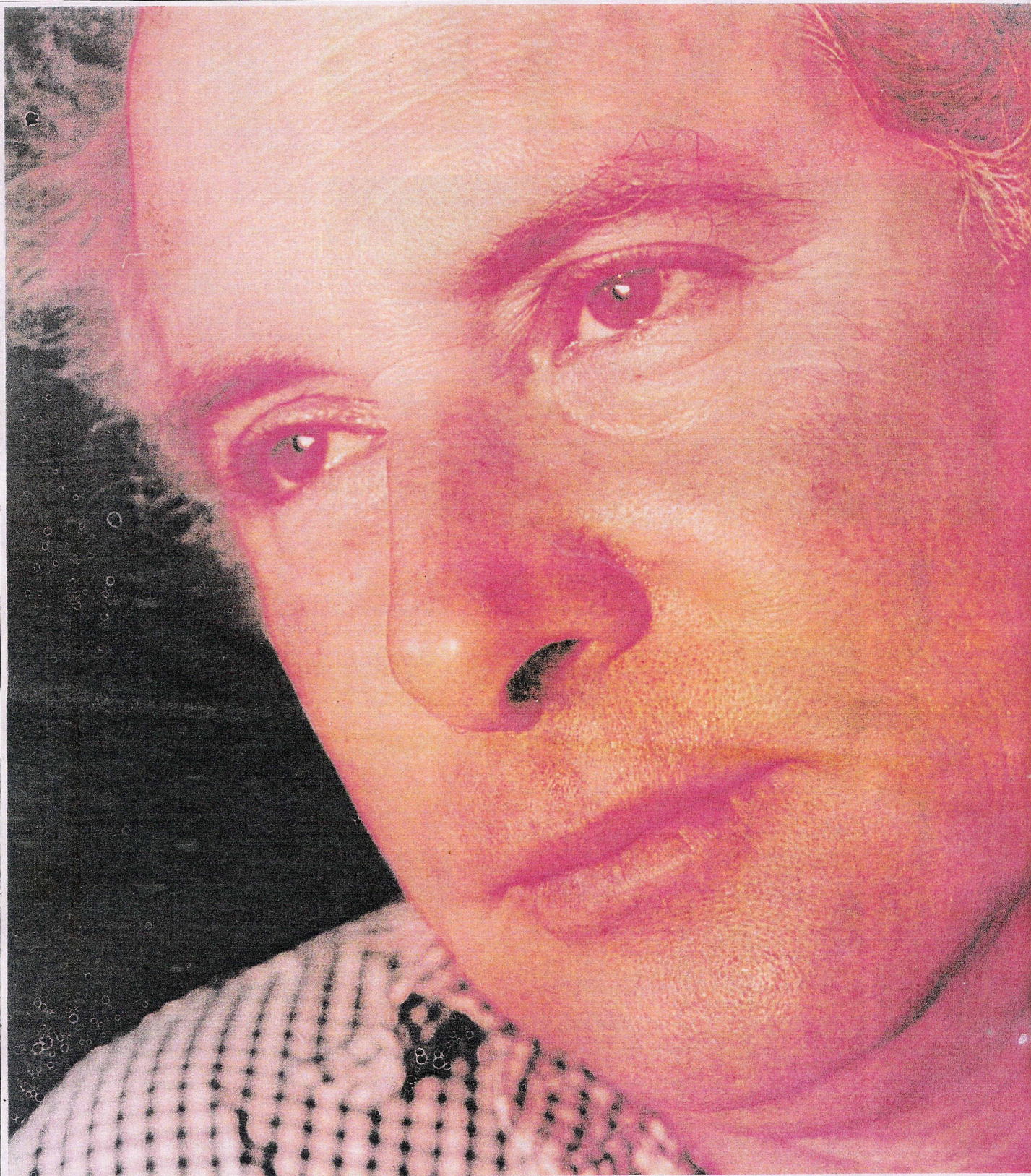
שדה רבק ללא סייג בצדקתו. הוא סמך ובטוח שפעל תמיד ללא רבב. הוא רואה בשני גורמים את האחראים למפולתו הציורית – שופטי בית המ' שפט והעירייה. זאת דעתו, ומי שקורא את הספר נאלץ להשתכנע שהיא מרויקת ואין בלתה. "ש' שופטים כירושלים", אמר פעם מנחם בגין. "שר' פטינו עמוסי העבודה פשוט לא קראו את החומר", רוקע יורם שדה ברגליה. השאלה היא אם הוא הקציץ ונסחף בקביעותו הכל כך חמדות.

לא נעים לראות גן

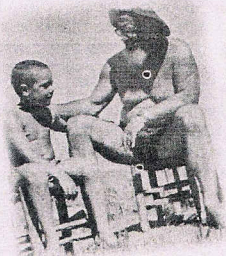
אביו, שעלה לישראל בעקבות מות ידיו יוסף טרומפלדור, פיקד על קורס המפקדים הראשון של ארגון ההגנה, וב' 1941 הוטל עליו להקים את פלוגות המחץ – הפלמ"ח. לאחר הקמת צה"ל קיבל רגרות אלוף ופיקד על הקרבות בדרום. בתום המל' חמה פרש, יש שאומרים בשל מחלוקות שצצו בינו לבין רור בן גוריון. אמו מרגוט הייתה צלמת מוכרת ואשתו השלישית של יצחק. יורם, בנם היחיד, נולד בקיבוץ גבעת ברנר, וכשהיה בן ארבע, בתום המל' חמת העצמאות, עברה המשפחה ליפו. הדין הלכו לעולמם זמן קצר לאחר מכן, ויורם, שנשאר בבית המשפחה ביפו, גדל יתום.

הוא שירת בצנחנים אך לא פנה לקריירה צבאית. במקצועו הוא מתרגם ספרי עיון כפילוסופיה, אנת' רופולוגיה וסוציולוגיה עבור האוניברסיטה הפתור' תה. הוא נשוי לעיתונאית זיוה רייב ולהם שני יל' דימ. הם עדיין גרים בבית ביפו ומוכרים כפעילים חברתיים. הם ממשיכים לטפח את בית יצחק שדה,

בית דין

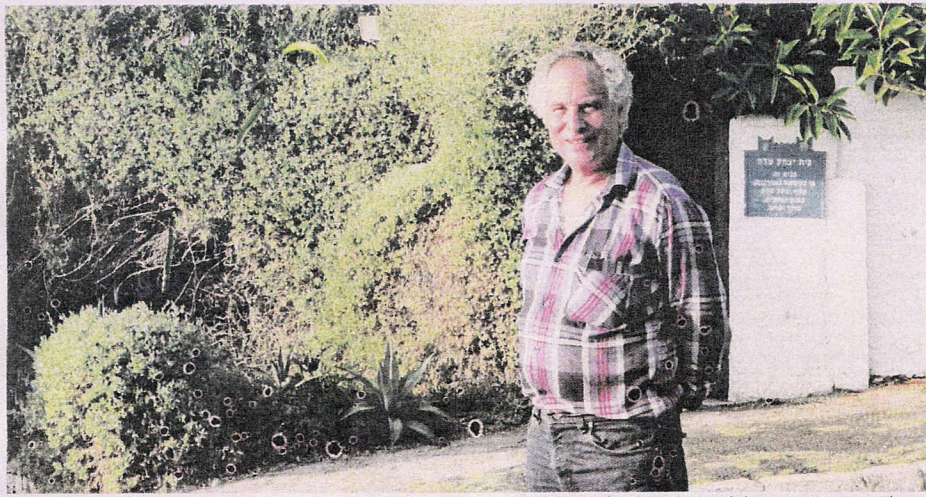
ירם שדה עם אביו מתוך
האלבום המשפחתי

שדה

מימין: שרי אורן, רון חולדאי, ברוך יוסקוביץ, ישראל גרובניץ, חיים טובי, עורך מודריק, שושנה אלמגור

שרה ליד הצמחייה. תוכיחו שאין לעלים ערך היסטורי ■ צילום: צביקה טישלר

שנשמר כאנדורטה לזכרו של האב, ובמקום נע רכים מעת לעת סיורים מודרכים. רחוב ויכרון קרושים, שבו מתגורר שרה כמעט כל חייה, נמצא בפינה הררית מערבית של יפו. זה רחוב שלו ויפהפה הנגלה על מצוק כורכר תלול המשקיף אל הים. הרעש היחיד כאן הוא רחש הגלים. הבית נבנה במקור בידי פועלים מצריים עבור קצינים בריטים, אבל אביו הותיר את חותמו על הבית. שלט כחול, רהוי מעט, מאשר שזה ביתו של הגנרל יצחק שרה. לאחר מותו ב-1952 הפך המקום לאתר הנצחה לזכרו.

שרה עובר מביתה, ומאחורי חומת צמחים בצורה הוא מנהל גם את מאבקיו המשפטיים. אותה חומת צמחים היא שעמרה במרכז שלושה ממשפטי, המתוארים בספרו מאבקו על הצמח חיים, השולי לכאורה, הוא שהוכיל אותו לכות רות העיתונים בשנים האחרונות ושכנע אותו סופית כי עליה לכתוב את ספרו המתריס.

כמו במשפטי האחרים, גם בכל הנוגע לצמחים משוכנע שרה כי שופטיו כשלו בתפקידם. את פסק הדין של השופט חיים טובי הוא מכנה בספרו "שגוי לחלוטין", ומתאר אותו כ"פרודיה מברדרת". לשופטת המחוזית ד"ר דרורה פלפל הוא מעניק ציון בלתי מספיק, וטוען כי "כל פסק הדין שלה, מראשיתו ועד סופו, התבסס על הנחה עובדתית מוטעית שמ"קורה בקריאה רשלנית של הכתוב". את פסק דינה של השופטת שושנה אלמגור הוא מסכם כ"עקום, שגוי ואבסורדי".

תחילת המסכת המשפטית בשכן חרש בשם איציק כהן ("ארם לא גבוה במיוחד וקל כנוצה", כהן כהגדרתו של שרה), שרכש בית ברחוב. כהן ביקש לשפץ את המבנה ועורר את התנגדות שרה, שערערה על תוכנית הבנייה לעירייה וניצוה. כהן המאוכזב החליט להחזיר מלחמה. גם הוא נפגש לעירייה, ונתלה בטענה שהומת הצמחים מפריעת לריבוי הרחוב.

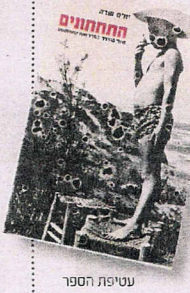
שרה סירב לגווס את הצמחים המקיפים את ביתו בטענה שהם חלק מגן יצחק שרה שאותו נשע אביו. לדעתו, לצמחים ערך היסטורי. שכ ניו חשבו אחרת והחלו לרבריו מתנכלים לצמחים האוטומליים. לטענת שרה זה גזמו חלקים מהם, השליכו אותם בהפגנותיו לרחוב, והתינו עליהם כימיקלים שגרמו להתייבשותם. אחת השכנות תיערה במצלמה סתרת כשהיא מת' נגשת עם רכבה חומת הצמחים לא פחות מ-26 פעמים. רריסותיה פסקו רק לאחר שקיבלה צו הרחקה מהמשרטה.

זאת בסך הכול נקמה

במאי 2002, בעוד מלחמת הצמחים משתר' ללת, הגישו השכנים תלונה נגד סירובה של העירייה לעקור את הצמחייה. שרה התייצב בבית המשפט, "כרי להגן על הצמחים שבפ' תח ביתי". העירייה, שלדבריה שרה העדיפה לא להסתכן, הצטיפה לשכנים ודרשה ממנו לגווס מיד את הצמחים. לרעת שרה, נעמדה העירייה נגדו מתוך נקמה. שרה היזו ממיסדי עמותת "יפו יפת ימים", שפעלה בעבר למען שימור חופי יפו ולטענתה הוא בין האחרים לטרפור התוכנית הגרנדיוזית שנתגהה בימי צ'יץ' לה' קמת פארק "מרדון יפו". על כן, סבור שרה, מקרי העירייה ומנהליה אינם סולחים לו עד היום. בכל מקרה, הוא הפסיד במשפט הצמחים וערעור על החלטתה עדיין עומה.

אך כאן לא נגמר העניין. במסגרת סכסוך השכנים שלחו כמה ממתנגדיו של שרה מכת' תביע למינהל מקרקעי ישראל, להכריז מועצת העיר הלכלי התקשורת, שבה טענו כי נעשה שימוש ציני בכורכו של יצחק שרה על מנת לפ' לוש לאומות ציבור. לטענתם, שרה הבן הש' תלט על שטחים בטענת שואו כי הם חלק מגן יצחק שרה ההיסטורי.

את פסק הדין של השופט חיים טובי מכנה שרה "שגוי לחלוטין", ומתאר אותו כ"פרודיה מברדרת". לשופטת המחוזית ד"ר דרורה פלפל הוא מעניק ציון בלתי מספיק, וטוען כי "כל פסק הדין שלה, מראשיתו ועד סופו, התבסס על הנחה עובדתית מוטעית שמקורה בקריאה רשלנית של הכתוב". את פסק הדין של השופטת שושנה אלמגור הוא מסכם כ"עקום, שגוי ואבסורדי".

עטיפת הספר

שוב יצא שרה למאבק משפטי, הפעם על שמם הטוב שלו ושל אביו. בתביעת דיבה שה' גיש נגד שולחי המכתב טען כי הגן הוקם בידי אביו, וכי נערכים בו סיורים מודרכים של אז' רחים. בספר טוען שרה כי שוב עשתה העירייה יד אחת נגדו, כשתמכה בטענות השכ' נים. השופטת אלמגור לא השתכנעה, ובפסק הדין, שבו התבססה על עדויות שסיפקה ההג' נה, קבעה כי "במקום לא היה כלל גן בימיו של יצחק שרה". נביעה זו כמעט העבירה את שרה על רעתה. (השופטת אלמגור) התעלמה מעו' ברות שהוצגו לה, שריבה לקבל ראיות, נע' ורה בפלפולים סמנטיים והתעלמה מעובדות שראתה כמו עיניה, הוא כותב בספרו.

לאחר גזר הדין פורסמה ב"ידיעות אחרונ' נות" מודעת תמיכה שעליה חתמו אנשי רוח, אנשי צבא ופוליטיקאים, בהם המשורר חיים גורן, הסופר יורם קניוק, האמן יגאל תומרקין והאולפנים במיל'. אברהם ארן וישעיהו גביש. מודעה זו, שחלק מחותמיה אף ליוו את שרה לדיונים בבית המשפט, לא סייעה לו בעת שעי' רעד על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. שרה שוב התאכזב מתפקודם של שופטי ישראל. "כל המינים במאים ששלוש הנשים הטרר' רות (השופטות אסתר קובן, מיכל רובינשטיין ושרה רותן - א.א.) רחו את ערעורי בלי לקרוא אותן", קבע בספרו. בסופו של דבר, שילם שרה לנתבעים טכום כולל של כמאה אלף שקל.

מכוניות עולות באש

ובכל זאת, גם אם לעיתים מאבקו של שרה נראה ככזה של אדם אבוד המישיר את כידונו אל מול טחנות רוח, או כדקדן כושל המאשים את הרצפה, כמה מהסיפורים הנחשפים בספרו גורמים לקורא לנזע בחוסר נחת.

פרקו השני של הספר, העוסק בעתירה מנהלית שהגישו שרה ותושבים נוספים מיפו נגד העירייה, מגולל סיפור המרויח ריח הריף של אלימות ושחיתות שלטונית. שרה אמנם לא מצליח לטפס ראיות מפלילות נגד גור' מים בעירייה, אך רומז בצורה ברורה כי מראש' העירייה ומטה נגועה העירייה כולה בשח' תות.

תחילת הסיפור בבית ישן שרכשה משפחת אבולעפיה - מהמשפחות המוכרות, העשירות והוויקיחות ביפו - ברחוב בת ים 8 שבצ'ר, בק' רבת שפת הים. המשפחה החלה לבצע עבודות שיפוץ בבניין הישן ב'1997. שרה נחרר משר' פוז המכונה. לטענתה הוסיפה משפחת אבול' עפיה קומתו למבנה המקורי, בניגוד להחלטת המועצה הארצית לתכנון ולבנייה שקבעה כי

אסור לבנות במרחק של מאה מטר מקו החוף. פניותיהם של השכנים לפקחי העירייה, מהנרס העיר, מנכ"ל העירייה וחברי מועצת העיר, והתראותיהם כי הבנייה מתבצעת בני גוד לחוק, לא הועילו לטענתה. פרק זה בספ' דו עמוס בתיאורים מעולם הפעש והוא מייחס לבני המשפחה עבירות המורות שמעולם לא הורשעו בהם. שרה רומז כי ייתכן שפקחי העירייה שחררו בירי משפחת אבולעפיה, ות' מכי בגרסתם כאילו מתבצעות במבנה עבר' רות שיפוץ בלבד. רק לאחר עשרה חודשים, הוא מספק כשעבודות הבנייה כבר היו בעי' צומן, ניא אותה העירייה לפנות לבית המשפט, שהוציא צו נגד הבנייה ברחוב בת ים.

כאן, הוא מרווח בספרו, רק החלו הצרות. לאחר הוצאת הצו, הוא מרווח, החלו שליחים מטעם משפחת אבולעפיה לפקוד באישון ליל את בתיהם של השכנים המתלוננים. שתדלנים למיניהם, בנייהם נדקומים ("דוים ועצבניים", כותב שרה), החלו רופקים על הרלתות ומפ' צריכים בשכנים להסיר את התנגדותם לבנייה. מסע השכנועים לוהה בייחוד אבנים ובצפירות ממושכות של מכוניות חולפות. מששיטה זו לא הוכיחה את עצמה, עברו המטרינות למ' עשים פרקטיים יותר, וליזה אחר הציתו את מכוניותו של אחד השכנים.

לאחר חודשים של מטרינות, ועל אף סי' רובם של השכנים להיכנע, חודשה לפתע הב' נייה ברחוב בת ים. השכנים גילו שבהסכמת העירייה נוטל הצו המשפטי. לטענת שרה, מי שהיו אחראים על הכשרת השרץ היו מהנרס העירייה, ראו, ברוך יוסקוביץ', והיועצת המשפ' סית' לוועדה המקומית לתכנון ובנייה, עו"ד שרי אורן.

לטענת שרה, הגו יוסקוביץ' ואורן שיטה שכונתה "מסלול תיק כחול", שמטרתה לע' קוף את מגבלות הבנייה שנכפו על העירייה מצד המועצה הארצית לתכנון ולבנייה. לפי שיטה זו, זימים שהעירייה רצתה ביקום הגישו בקשות מוויפות להיתר שיפוץ, שבהן הציגו תוכניות שאינן תואמות את המציאות. אנשי העירייה לא טרחו לברוק האם תוכניות השי' פוז תואמות את העובדות בשטח, ואישרו את הבקשות.

זה היה המקרה בבניין שברחוב בת ים. לט' ענת שרה, האדריכל ששכרה משפחת אבול' עפיה הגיש תוכניות שקריות שאושרו בידי העירייה. כך התאפשרה הבנייה הבלתי חוקית. בספרו הוא טוען כי באוקטובר 2000 נחקרה אורן בעניין זה תחת אזהרה במפלג ההוגאה

בית דין שדה

שדה ספגה אימים מאתו עבריו משופם בשם סאקה, שהורשע מאוחר יותר באימים. השיאן של ההתרת רות נשרפה מכונניתו של שדה שתתה מחוז לביתה. את שרדירה המן פייחים ניתן לראות באתר האינטרנט של הספה למרות ההפחיתו ערערו השכנים לבית המשפט המחוזי והפעם זכו. זה לא עור להם. שוב הגיש ערעור ושוב התהפכה ההחלטה, וכך נמשך הסיפור עד היום, בזמן שבניית הבית ברחוב בת ים הולכת ונשלמת.

גם כאן לא מגיע הסיפור לקיצוץ. לטענת שדה, לאחר שבחבר לדאשת העיר נתן רון חולדאי לעזרת משפחת אבולעפיה, שתמכה בו במעורבות בחירות, לדבריו שדה, חולדאי ומנהגם העיר לעשר ישראל גרר ביץ ניסו לשכנעו לעשות סלחתה עם משפחת אבולעפיה, כדי ש"פלו לא תעלה באש". בכך טוען שדה, קיוו לסיים את הפרשה ולגמול למשפחה על עזרתה במהלך הבחירות. לאחר שדחה שדה את ההצעה, סירב חולדאי להיפגש עימו ולענות לשיתותיה. שדה רומז בספרו כי בשל סירובו לשתף פעולה עם חולדאי, לא עמד ראש העירייה לצידו במשפט על גן יצחק שדה. "חולדאי" התעלם מפניויותיה של משרד הביטחון, עמותת דור הפלמ"ח, עמותת אהלי פלמ"ח, המועצה לשימור אתרים והמרכז להגנת תל אביב, וסירב לצרף את עיריית תל אביב, שהודיעו על התנגדותם לפגיעה בצמחייה של אתר ההנצחה, הוא כותב. ■

של משטרת מחוז תל אביב. היא שרדה תלונה בערכות עצמית ללא הגוש נגדה כתב אישום.

תיק אבולעפיה

לאחר שהוכשרה הבנייה ברוב בית ים החליטו התושבים להגיש עתירה מנהלית נגד העירייה. המגשפט, שהתנהל באולמו של השופט עוזר מורדיק (שמנוח מאז לסגן נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב), לווח על פי שדה באימים של משפחת אבולעפיה נגד העירייה. בספרו הוא מתאר כיצד הגיע ואליר אבולעפיה, מבצע המאפייה הירועה, לבית המגשפט כשהוא מלווה ב"עברייני יפואי כבר גוף ומשופם בשם רמזי סאקה", שישב מאוחר מגישי העתירה וסינן לעברם קללות.

השכנים לא נרתעו מהתפחרות ודבקו בעתירה. "הייתי סמוך וביטח שנית המשפט לא יתקשה להכריע בחיל פשוט וחד משמעי כל כך", כותב שדה בספרו. אלא שהשופט עוזר מורדיק, ופסק לטובת העירייה. "עיניו ראו, אוניו שמעו, ורק אפולא הריח משום מה את ריח השיתות", מתאכזב שדה, בסכנה את ההכרעה כ"שגיאה משפטית גסה בעליל".

בעוד הבנייה מתחדשת באופן חוקי, המשיכו השכנים במאבקם. גם ההצקות נמשכו כרגיל, ואשתו של

בעוד הבנייה מתחדשת באופן חוקי, המשיכו השכנים במאבקם. גם ההצקות נמשכו כרגיל, ואשתו של

הרבה מעבר לספורט...

קאונטרי מגדלי תל-אביב

- 4 בריכות שחיה מפוארות!
- ג'אקוזי
- סאונה רטובה/יבשה
- אולם כושר מהמשוכללים בארץ
- חדר ספינינג
- 3 חדרי סטודיו מפוארים
- 4 מגרשי סקווש
- אולם טניס שולחן
- אולם כדורסל
- ספא מפנק
- מדשאות מטופחות
- גג שיוזף
- נר בריאות
- מגוון עצום של חוגים ופעילויות

מבצעי רישום לעונת 2009/10! הנחות לחיילים לצעירים ולסטודנטים!

חניה מקורה חינם!

רח' נחלת יצחק 18 תל-אביב
03-6915553

קאונטרי מגדלי תל-אביב
מגוון במתקנים ומגוון במחירים לך ולילדיך
www.countryantiv.co.il

חמיס אבולעפיה: "אפגע בחוזה בניסו של יורם שדה"

וואלדי אבולעפיה מסר: "כל מה שנאמר בספר זה שקר וכזב. האדון הגיש תביעה לבית משפט והפסיד בה". חמיס אבולעפיה מסר. "צר לי מאוד על יחסי הציבור המועילים שעשוי להפיק ספר בלתי ראוי אל מכתבה זו. הספר, או ליתר דיוק הפרקים הרלוונטיים לענייניו בספר, רצופים אי דיוקים משוועים, הנושקים לגדרו של שקר גס ואשר נועדו לשרת גרסה נוחה מאוד למחבר. מר שדה משתלח בנו ומשלק עלינו רפש לא למעלה משני עשורים. לא עוד. החלטתי לפגוע בחוקה בכיסוי, זאת באמצעות החלטה ביוצק תלבוט את האיש בוגן הוצאת דיבתה רעה של משפחתי. לכל הדעות, משפחה נורמטיבית למדי. כאדור מספר מיליון איש נאסות שקריות לתמונת המצב דא.

"הלחל התייחסותי לאותם שקרים: א. כפי שמתר במחוזותינו לאוש עסקים והסדר נורמטיבי לחיות בקשרי ידידות עם ראש עיר, כך אני סבור שגם לי מותר, אגב, היכרות עם חולדאי חלה כבר בעת שכיהן האחרון כמנהל הגומנסיה הרצליה. ב. באשר לטענה השקרית שלפיה אנשים מטעמו כביכול עמדו מאחורי הצעת הכנס של מחבר הספר ורעייתו, עילית דם או נחקרה ונטתנה עד דק על ידי המשטרה, שהגיעה למסקנה בלתי משתמעת לשתי פנים שלפיה אוני ולו קשר דק לעניין. באשר לשאר הטענות השקריות, דל לי לצייין ואף להגיש כי בית המשפט, על ערכאותיו השונות, אמר את דברו בעניין, משדחה את התביעה הקנטורנית שהגישו בזמנו מר שדה ורעייתו המלומדות. אני תמה אם אלה הם מה שמכונה נורמליותי אני נמנה נאסות שלום, אינני יודע מלחמה מהי".

ברוך יוסקביץ: "לא קראתי את הספר אבל עד כמה שאני יודע העירייה הגישה תביעה נגד הקבלן של הבניין ברחוב בת ים 8, כך שאני לא מבין נגד מה אדון שדה מלון. בית המשפט טען, בשלושה הרכבים שונים, שטענותיו של שדה אינן רציניות. כולם לא היו בסדר חוץ מיורם שדה. שיתכחל בפראח".

ישראל גודוביץ: "אומץ ליבו של יורם שדה ראוי להערצה. לנופו של עניין, המראה שהוא הציב לפני המוסדות כמו העירייה, ועדות הספר ומניחה, בתי המשפט והשופטים היא כל כך תמורה שהיא אומרת דרשני העובדה שאף אחד לא הגיש נגדו תביעה דיבה מוכיחה שחטענות נכונות. זה שהספר הוא כמו קריאה במדבר נראה לי מוזר. הוא מדבר באופן ברור ולא ברמזים. אם האנשים המואשמים בספר שותקים, זה כנראה מפני שהם אשמים. אחרת, שגישה נגדו תביעה, שיתקוממו. זה שהעניין עובר בשקט רק מראה שמשוהו מסריח מדוע השופטים לא מואילים לענות? אני, למשל, לא ידעתי ששרי אורן נחקרה עד שקראתי את הספר. כאשר לטענות שעשיתי יד אחת עם חולדאי לביטול התביעה נגד אבולעפיה, בית המשפט הפך לפרה קדושה שאין לגעת בה. אני מודה שילי לא היה האומץ להגיד על בתי המשפט את מה שאמר שדה.

היות ואני מכיר את העניין, ייעצתי לו שלא ילך לבית המשפט הצעתי לנסות ולפתור את הסוגיה בלעדיו. בין כה וכה בית המשפט היה שולח אותי לנסות לגבש הסדר. זה מה שהצעתיו לו וצדקתי עובדה שהגיע עד בית המשפט העליון והעלה חרס בידו. אני מכיר את מערכת המשפט, לצערי הרב. אני לא כועס על יורם שדה, ודאי שלא. מול אומץ לב אני יכול רק להצדיע. אני מאמין בכל מה שכתב, מכיוון שאין לי תוכחות אחרות".

מתערייה נמסר בתגובה: "אנו מבינים את הצורך הנואש של מר שדה לקדם את ספרו, אולם אין לנו שום עניין לצאור לו בכך. מה גם שכלל הדעות לנו, בית המשפט דחה את הטענות המופנות כלפי העירייה כפי שהוצגו במניה".

יורם שדה סירב להתראיין לכתבה. מדוברות בתי המשפט לא התקבלה תגובה לדברים. את תגובת איציק כהן לא ניתן היה להשיג.

אבולעפיה: "אי דיוקים שנושקים לשקר בדי"